

Čteme si spolu!

Příběh č. 2 – Bětka a ztracený míč

Bětka ráno vstala a podívala se z okna. Venku byl krásný slunečný den.

„Tak to půjdu na zahradu a budu si hrát s míčem,“ rozhodla se. Podívala se do krabice na hračky, ale míč tam nebyl. Podívala se pod postýlku a do skříně, ale míč nebyl ani tam.

„Kdepak si je?“ podivila se Bětka. „Musím ho najít.“

Na okně seděl malý ptáček a Bětka se ho zeptala: „Ahoj ptáčku, neviděl jsi můj míč? Asi se mi ztratil.“

„A jak tvůj míč vypadá?“ zeptal se ptáček.

„Je moc, opravdu moc krásný,“ odpověděla Bětka.

Ptáček se zaradoval: „Něco moc, opravdu moc krásného jsem viděl pod kuchyňským oknem.“

Bětka seběhla dolů do kuchyně, vyklonila se z okna a podívala se do trávy.

„Ale ptáčku, tohle není můj míč,“ zavrtěla Bětka hlavou, „tohle je květina. Je sice pěkná, ale můj míč vypadá jinak. Je nejen moc krásný, ale hlavně je červený.“

„Aha,“ řekl ptáček, „tak to jsem ho neviděl.“ Roztáhl křídla a odletěl na strom zazpívat první jarní písničku.

Bětka se oblékla a vyběhla ven na zahrádku. Na poštovní schránce seděl motýl.

„Ahoj motýlku,“ pozdravila Bětka, „neviděl jsi někde můj míč? Asi se mi ztratil.“

„A jak vypadá?“ zeptal se motýl.

„Je moc krásný a taky je červený,“ odpověděla Bětka.

„Něco krásného červeného jsem viděl vzadu za domem. Pobež za mnou, ukážu ti to.“

Bětka utíkala za motýlem. Motýl usedl na její sukýnku, kterou maminka ráno pověsila na šňůru.

„Ale to není můj míč, to je přece sukýnka,“ povídá Bětka motýlovi, „můj míč je totiž nejen krásný a červený, ale taky kulatý.“

„To je mi líto,“ řekl motýl, „nic takového jsem neviděl.“ Zamával křídly a odletěl.

Bětka se rozhlédla a uviděla kočku Micku.

„Ahoj Micko,“ pozdravila Bětka, „neviděla jsi někde můj míč?“

„A jak vypadá?“ zeptala se kočka Micka.

„Je moc krásný, červený a kulatý,“ odpověděla Bětka.

„Tak ten leží támhle pod tím stromem,“ řekla kočka Micka.

Bětka se běžela podívat pod strom. Leželo tam krásné červené jablko.

„Ale ne, Micko, to není můj míč, to je jablko. Můj míč má totiž na sobě puntíky.“

„Ach, tak to mě mrzí,“ pravila kočka Micka, „nic takového jsem neviděla.“ Mrskla ocáskem a odešla.

Bětka se bezradně rozhlížela po zahradě a uviděla psa Alíka.

„Ahoj Alíku, neviděl jsi někde můj míč?“

„No, já nevím,“ zabručel pes Alík, „jak tvůj míč vypadá?“

„Je moc krásný, červený a kulatý a na sobě má puntíky,“ řekla Bětka.

„Před chvílkou jsem viděl něco krásného, červeného, kulatého a puntíkováného. Říkal jsem si, co to asi je. Pobež za mnou, ukážu ti to.“

